

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Επετίμησεν τω πνεύματι τω ακαθάρτῳ»

Οι επιβουλές των δαιμόνων εναντίον του ανθρώπου είναι πολλές. Πολύ περισσότερες όμως είναι οι ευεργεσίες του Θεού στον άνθρωπο. Εάν δεν ερχόταν ο Θεός να γίνει σύμμαχος του ανθρώπου, θα καταστρεφόταν το γένος μας, επειδή το πολιορκεί ασταμάτητα ο πονηρός. Δεν υπήρχε καιρός και χρόνος που να μας είχε αφήσει ελεύθερους και ανεπηρέαστους ο διάβολος. Είναι ο κατ' εξοχήν δημιουργός και αίτιος όλων των συμφορών μας, γράφει ο Θεοφάνης ο Κεραμέας. Ο Κύριος σήμερα κατήργησε τη δύναμη του αντιδίκου της σωτηρίας μας, θεραπεύοντας το παιδί του ολιγόπιστου πατέρα.

Η ολιγοπιστία είναι άρρωστη πνευματική κατάσταση

Πράγματι ο πατέρας ήταν ολιγόπιστος κι αυτό ήταν ένας λόγος που οι μαθητές του Χριστού δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν το παιδί. Ναι μεν πήγε σ' αυτούς για να το θεραπεύσουν, αλλά μέσα του δεν πίστευε ακράδαντα ότι μπορούν. Φαίνεται αυτό κι από τα λόγια του: «...είπον τοις μαθηταῖς σου ἵνα αὐτό ἐβάλωσιν καὶ οὐκ ἴσχυσαν» (Μάρκ. 9,18) δηλ. Απλώς το έφερε στους μαθητές και τους είπε απλά και άχρωμα να το θεραπεύσουν. Δεν ικέτευσε, δεν παρακάλεσε, δεν έκλαυσε για το παιδί του, όπως π.χ. η Χαναία γυναίκα για την θυγατέρα της που ήταν κι αυτή δαιμονισμένη. Ο Χριστός με την ένσαρκη παρουσία Του αναγκαζόταν να συναναστρέφεται και με μη αγαθούς ανθρώπους, προκειμένου να τους διορθώσει. Για τον Χριστό δεν ήταν τόσο βαρύ γεγονός ο Σταυρός Του, αυτό μάλλον επιθυμητό ήταν, όσο το να είναι ανάμεσα σε αμαρτωλούς «το είναι μετ' αυτών βαρύ», τονίζει ο άγιος Κύριλλος. Ο πατέρας του νέου ήταν και άπιστος και διεστραμμένος. Βέβαια δεν πλασθήκαμε από τον Θεό κακοί, μας έκανε όμως έτσι η αμαρτία. Λαθραία μπήκε η αμαρτία στον άνθρωπο και τον αλλοίωσε.

Το πρόσωπο του δαιμονισμένου παιδιού

Το πρόσωπο του δαιμονισμένου παιδιού είναι τραγικό. Το δαιμόνιο που κατέβαλε τον νέο, ήταν φοβερό. Έμοιαζε σαν ένα μεγάλο βουνό που χρειαζόταν πίστη για να το μετακινήσει κάποιος, όπως λέγει ο ευαγγελιστής Ματθαίος (κεφ. 17,20). Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς το ονομάζει «παγχάλεπον». Ενεργούσε επάνω του κατά την περίοδο της σελήνης και του είχε αφαιρέσει την ομιλία και την ακοή. Άλλο πράγμα ο ψυχοπαθής κι άλλο ο δαιμονισμένος. Ο ένας πάσχει από αρρώστια κι ο άλλος από δαιμονική επήρεια. Ο δαιμονισμένος έχει προβλήματα που δημιουργούνται από το διάβολο, ενώ ο ψυχοπαθής από την αλλοίωση σωματικών του λειτουργιών.

Η θεραπεία του νέου

Ο Χριστός για να διαλύσει την ψευδή εντύπωση του πλήθους πως και ο ίδιος είναι ανίκανος να θεραπεύσει το παιδί, όπως και οι μαθητές του, αμέσως διέταξε το δαιμόνιο να βγει και να αναχωρήσει «έξελθε εξ αυτού και μηκέτι εισέλθης εις αυτόν» (Μάρκ. 9,25). Ο Κύριος είχε εξουσία θεοπρεπή, όχι όπως οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Ως κυρίαρχος και δεσπότης συμπεριφερόταν στους δαίμονες γιατί ήθελε να μας απαλλάξει από την επήρειά τους. Μας έδωσε και τα όπλα να τους πολεμήσουμε, δηλ. Την προσευχή και τη νηστεία (στίχ. 29).

Τα πάθη του ανθρώπου

Τα πάθη, οι αμαρτίες μας και οι δαιμονικές επήρειες μοιάζουν σαν μεγάλα βουνά. Τέτοιες καταστάσεις είναι ο θυμός, οι σαρκικές επιθυμίες, η αρχομανία κ.α. Όλα αυτά

έχουν φοβερή στερεότητα κι αντοχή μέσα μας. Ο διάβολος είναι το όρος της υπερηφάνειας. Μας χρειάζεται πίστη, για να έχουμε παρησία στο Θεό και για να δώσουμε το δικαίωμα στον Κύριο να ενεργήσει ευεργετικά επάνω μας. Η μικρή ζωντανή πίστη θα μετακινήσει όλα τα πονηρά υψώματα μέσα μας. Δεν είναι σωστό να τρέφουμε ολιγοπιστία απέναντι στον Χριστό και τη διδασκαλία του. Όσο πιο ταπεινοί είμαστε, τόσο πιο πολύ μας τειχίζει η χάρη του Θεού και μας προστατεύει από την ενέργεια του διαβόλου.

Αδελφοί μου,

ας ικετεύσουμε τον Θεό να μας καθαρίσει από τα πάθη, όπως καθάρισε τον νέο του Ευαγγελίου.

Αρχιμ. Ι. Δ. Φ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μαρκ. θ' 17-31)

Γενεά απίστων;

Τω καιρώ εκείνω, άνθρωπος τις προσήλθε τω Ιησού, γονυπετών αυτό, και λέγων Διδάσκαλε, ήνεγκα τον υιόν μου προς σε, έχοντα πνεύμα άλαλον και όπου αν αυτόν καταλάβη ρήσσει αυτόν, και αφρίζει, και τρίζει τους οδόντας αυτού, και ξηραίνεται, και είπον τοίς Μαθηταίς σου ίνα αυτό εκβάλωσι, και ούκ ίσχυσαν. Ο δέ αποκριθείς αυτό λέγει Ω γενεά άπιστος, έως πότε προς υμάς έσομαι; έως πότε ανέξομαι υμών; φέρετε αυτόν προς με. Και ήνεγκαν αυτόν προς αυτόν. Και ιδών αυτόν, ευθέως το πνεύμα εσπάραξεν αυτόν, και πεσών επί της γής, εκυλίετο αφρίζων. Και επηρώτησε τον πατέρα αυτού. Πόσος χρόνος εστίν ως τούτο γέγονεν αυτό; Ο δέ είπε παιδιόθεν. Και πολλάκις αυτόν είς π'θρ έβαλε και είς ύδατα, ίνα απολέση αυτόν, αλλ' εί τι δύνασαι, βοήθησον ημίν σπλαγχνισθείς εφ'ημάς. Ο δέ Ιησούς είπεν αυτό τό, Εί δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τώ πιστεύονται. Και ευθέως κράξας ο πατήρ του παιδιού, μετά δακρύων έλεγε, Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία. Ιδών δέ ο Ιησούς, ότι επισυντρέχει ο όχλος, επετίμησε τώ πνεύματι τώ ακαθάρτω, λέγων αυτό. Το πνεύμα το άλαλον και κωφόν, εγώ σοι επιτάσσω. Έξελθε εξ αυτού, και μηκέτι εισέλθης εις αυτόν. Και κράξαν, και πολλά σπαράξαν αυτόν, εξήλθε, και εγένετο ωσει νεκρός, ώστε πολλούς λέγειν ότι απέθανεν. Ο δέ Ιησούς κρατήσας αυτόν της χειρός, ήγειρεν αυτόν, και ανέστη. Και εισελθόντα αυτόν εις οίκον, οι Μαθηταί αυτού επηρώτων αυτόν κατ' ιδίαν, ότι ημείς ούκ ηδυνήθημεν εκβαλείν αυτό. Και είπεν αυτοίς. Τούτο το γένος εν ουδενί δύναται εξελθείν, ειμή εν προσευχή και νηστεία. Και εκείθεν εξελθόντες, παρεπορεύοντο διά της Γαλιλαίας, και ουκ ήθελεν ίνα τις γνώ. Εδίδασκε γάρ τους Μαθητάς αυτού, και έλεγεν αυτοίς. Οτι ο Υιός του ανθρώπου παραδίδεται εις χείρας ανθρώπων, και αποκτενούσιν αυτόν, και αποκτανθείς, τη Τρίτη ημέρα αναστήσεται.

Μετάφραση της Ευαγγελικής περικοπής

Τον καιρό εκείνο κάποιος άνθρωπος ήλθε στον Ιησού, έχοντας πέσει στα γόνατα και λέγοντας: «Διδάσκαλε, σου έφερα τον γιό μου, που εχει πνεύμα άλαλο. Όπου τον πιάσει, τον ρίχνει κάτω και αφρίζει και τρίζει τα δόντια και γίνεται ξερός. Και είπα στους μαθητές σου να το βγάλουν αλλά δεν μπόρεσαν». Αυτός αποκρίθηκε: «Ω γενεά άπιστη, έως πότε θα είμαι μαζί σας, έως πότε θα είμαι μαζί σας, έως πότε θα σας ανέχομαι; Φέрте τον σ' εμένα». Και του τόν έφεραν. Και μόλις το πνεύμα τον είδε, αμέσως τον συνετάραξε και έπεσε στην γή και κυλιόταν και άφριζε. Και ρώτησε τον πατέρα του: «Πόσος καιρός είναι από τότε που του συνέβη αυτό;» Αυτός δε είπε: Από παιδικής ηλικίας. Πολλές φορές και στη φωτιά τον έριξε και στα νερά, για να τον εξολοθρεύσει. Αλλ' αν μπορείς να κάνεις τίποτε βοήθησέ μας, σπλαχνίσου μας». Ο δέ Ιησούς του είπε: «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά σ' εκείνον που πιστεύει». Τότε φώναξε αμέσως ο πατέρας του παιδιού και με δάκρυα είπε: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθησε στην

απιστία μου». Όταν ο Ιησούς είδε ότι μαζεύεται κόσμος, επέπληξε το πνεύμα το ακάθαυτο και του είπε: «Το άλαλο και κωφό πνεύμα, εγώ σε διατάζω, βγες από αυτόν και να μή μπείς ποτέ πλέον μέσα του». Αυτό, αφού φώναξε και τον σπάραξε δυνατά, βγήκε, το δε παιδί έγινε σαν νεκρός, ώστε πολλοί να λένουν ότι πέθανε. Αλλά ο Ιησούς τον έπιασε από το χέρι, τον σήκωσε και στάθηκε όρθιος. Και όταν ο Ιησούς μπήκε στο σπίτι, τον ρώτησαν οι μαθητές του ιδιαίτερος: «Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε;». Και αυτός τους είπε: «Το γένος αυτό δεν είναι δυνατόν να βγεί με κανένα άλλο μέσον παρά με προσευχή και νηστεία». Και όταν έφυγαν από εκεί, περνούσαν μέσω της Γαλιλαίας και ο Ιησούς δεν ήθελε να μάθει κανείς τίποτε, διότι δίδασκε τους μαθητές του και τους έλεγε ότι ο Υιός του ανθρώπου θα παραδοθεί στα χέρια των ανθρώπων και θα τον θανατώσουν και αφού θανατωθεί, τη Τρίτη ημέρα θα αναστηθεί.